

Vadertje belt

Mijn vader belde op.

“Ik heb slecht nieuws,” zei hij.

“Da's goed nieuws,” antwoordde ik, “tot op nu had je enkel maar goed nieuws.”

“Dat klopt,” zei mijn vader en haakte af.

Opnieuw belde de telefoon, toch kort na de vorige keer.

“Ben jij het vader?” vroeg ik.

“Ja,” antwoordde vader, “en ik heb opnieuw slecht nieuws.”

“Dat moet een leugen zijn,” wierp ik hem in de hoorn, “in zo'n korte tijd is dat onmogelijk.”

“Dat klopt,” zei mijn vader en drukte af.

Dan belt alweer snel opnieuw de telefoon.

“Ik hoop dat je slecht nieuws hebt,” rochelde ik.

“Ik heb slecht nieuws,” zei mijn vader, onverstoort.

“Dat is goed nieuws,” concludeerde ik, “want ik houd van een regelmatig leven.”

“Dat weet ik,” vleide vader en legde af.

Dan belde de telefoon voor de vierde achtereenvolgende maal, slechts onderbroken door mijn spreken.

“Ik heb goed nieuws!” riep mijn vader, eer ik hem tot stilte kon manen.

“Ik geloof je niet,” riep ik terug, “en die malle goden van jou geloof ik ook niet.”

“Je moet morgen komen eten,” nodigde mijn vader, die niet kan koken, uit, “dan kan ik het je vertellen. Ik moet nu gaan,” zei mijn vader en sloeg af.

Ik ging niet eten, want ik wil niet meer weten waar mijn vader woont. Vroeger had hij niet eens een keuken.

040904